

יום ד', ו' בטבת, תשס"ג (11 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בשנת תש"י (1949-5710), **נוסדה היום העיר קריית-שמונה** ב"אצבע-הגליל". היא הוקמה כמעברה סביב הבתים הספורים של הכפר הערבי הנטוש **חלסה**, שהיו פזורים על שטח נרחב. תושבי הכפר הזה השתתפו ב- 1920 בהתנפלות הגדולה על חצר תל-חי המצויה בשולי העיר.

אדמות תל-חי נקנו ע"י הברון רוטשילד ב- 1883 והמקום נושב לראשונה בשנת 1905. ב-1918 נאחזה במקום קבוצת רועים קטנה במסגרת "השומר". כשהחלו התקפות הערבים על הנקודה, נשלחה עזרה לגליל מן הדרום, ולמפקדה של תל-חי מונה **יוסף טרומפלדור** גיבור המלחמה בין רוסיה ליפן. בהתקפות הרצחניות על תל-חי נפלו **שמונה יהודים**, כולל המפקד טרומפלדור, והם נקברו בבית העלמין הסמוך. על קברם הוצב פסל האריה השואג שהכין האמן אברהם מלניקוב - סמל לעמידת היישוב היהודי בארץ-ישראל.

המחשבה, לאחר מלחמת העצמאות, היתה להקים יישוב שיהווה מרכז אזורי על הכביש הראשי ועל המסעפים שפונים ממנו מזרחה ליישובי צפון עמק החולה. תחילה נקרא היישוב **קריית יוסף** על-שמו של יוסף טרומפלדור. אח"כ הוסב השם ל**קריית שמונה**, כדי להנציח את **כל** שמונת הנופלים באותו קרב, אולם עוד שנים רבות המשיכו הכל לקרוא ליישוב **חלסה** ורק בשנות ה**שבעים** (!) הסתגלו התושבים לשם העברי.

קריית שמונה היא העיר הצפונית בישראל, מרכז לאצבע הגליל ולצפון הגולן. היא שוכנת משני צדדיו של כביש 90, לאורך רצועה צרה וארוכה של מישור ברום של 100 מ' מעל לפני הים. היא דחוקה בין גבעת שחומית במזרח לבין הרי נפתלי במערב, ועל-כן היא מוגבלת באפשרויות התפשטותה, אף כי היא מטפסת מעט במעלה המדרון של הרי נפתלי. [נושבת רוח מכיוון הרים אלה בשעה קבועה כל יום - בסביבות שעה 1600!]

העיר נושאת אופי מיוחד, הנובע מגודלה המזערי, ממיקומה, מתולדותיה, ממעמדה בין שכניה, מן המתח הבטחוני, מהרכב התושבים וממוצאם. האווירה בעיר אינטימית. יחסי שכנות בין משפחות בתוך העיר - קרובים ומסועפים. הפשיעה נמוכה ביותר. האווירה המשפחתית מגיעה לשיאה בחגיגת המימונה ובמסיבות חינה וחתונה, בר-מצוה וברית מילה, ולהבדיל - גם בהלוויות.

רבים מתושבי העיר פוקדים את בית הכנסת באופן קבוע, אך אינם מוטרדים מן העובדה שחבריהם נוהגים לידם במכונית בשבת. הדתיות סובלנית ברוח של יהדות צפון אפריקה. התושבים הראשונים הגיעו לקריית שמונה בגלי העליה הגדולים בראשית המדינה והיו יוצאי תימן, פרס, עיראק, כורדיסטאן ורומניה. לאחר משברים חברתיים רבים אוכלס היישוב בשנות ה-50 וה-60 בעולים מצפון אפריקה ואלה הוכיחו את עצמם כגורם יציב ביותר. עד היום הם מהווים רוב מכריע בעיר. במשך שנים רבות לא השתנה מספר התושבים מחמת הגירה שלילית, בעיקר בגלל אירועים בטחוניים. מאז שנות ה-90 שב היישוב וגדל לאט, במידה רבה בזכות העליה מברה"ם לשעבר. התלאות הרבות שעברו על העיר הביאוהו במגע מפרה ורב השראה עם ישראלים בעלי שאר רוח והתלהבות חלוצית שחשו בזמן זה או אחר כי לא יהיו שלמים עם עצמם אם לא יבואו לחיות בקרב עמם בקריית שמונה למשך שנה ואף יותר... ביניהם: המחנך משולם הלוי, העיתונאי יצחק יעקובי, ח"כ לובה אליאב, פרופ' ברוך פדה, המחנך צבי צמרת, ח"כ יוסי שריד והרב צפניה דרורי שהשתקע בעיר ובה טיפח יחסים של

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', ו' בטבת, תשס"ג (11 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כבוד הדדי בין התושבים. הוא גם הקים את ישיבת ההסדר בעיר, בעזרתו של חה"כ שריד.

[סיפורי ערים]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל